

**LOTTA
STENROOS**

J O S S A I N

O N

A I N A

P Ä I V Ä

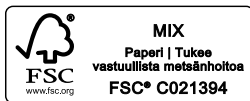
TAMMI

**LOTTA
STENROOS**

**J O S S A I N
O N
A I N A
P Ä I V Ä**

TAMMI
HELSINKI

© Lotta Stenroos ja Tammi 2024
Kirjassa siteeratun Lounatuulen laulun
on sanoittanut Kaarina Helakisa ja säveltänyt Kaj Chydenius.
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-5460-9
Painettu EU:ssa

Ellille

Se saa sutkin, älä edes yritä muuta. Se on sun vereen kirjoitettu ja sieltä se tulee ulos. Pimeyden kanssa painimista se on eikä muuksi muutu. Vuodet vierii ja se tulee perässä. Hiljalleen se ottaa kädestä kiinni ja syö käsivarren hitaasti olkapäähän asti.

Ne sanoo, että se on sairaus. Että ne voi ottaa sen pois. Mut älä usko niitä, ne vain valehtelee.

Mun osalta tää on loppu nyt. Jos se pimeys lähtis mun mukana.

Elokuu 1993

Sade ropisee rytmikkäinä sarjoina mökin kattoon. Välillä puista tippuu isompia pisaroita, ne tunkevat tasaisen äänimaton välistä kovempina iskuina. Parvella on pilkkopimeää. Silmäni ovat auki, mutta ne voisivat yhtä hyvin olla kiinni. Pimeys on raskasta, aivan kuin rajaa silmiäni ja pimeyden välissä ei olisi-kaan. Yritän hieroa niitä tottuakseni pimeään, mutta saan aikaan vain välkkyvää tähtisadetta. Patja tuntuu oudolta ihoa vasten, pussilakana on kuoriutunut pois täkin päältä ja sen sileä pinta liukuu jalkojeni yli valahtaen lattialle sängynreunalta.

Miksi olen hereillä? Koliseeko jossain?

Koetan kuulostella ympäristöä löytääkseni syyn herätykseen, mutta kun en keksi sellaista, alan tunnistella omaa oloani.

Ei ole kuumetta, eikä päätä särje. Ei ole kutiavia hyttysenpuremia missään.

Nukahtaminen tuntuu mahdottomalta. Ikään kuin väsymys olisi kadonnut silmistä kokonaan ja uni paennut kauas jonnekin minne en yletä.

Parvi on katonrajassa, mökin keittiön ja makuuhuoneen yllä. Sieltä näkisi alas, jos olisi valoisa.

Nukun makuuhuoneen puoleisella sängyllä ja äiti keittiön puoleisella. Välissämme on pienempi laveri, se on kiinni kummankin sängyn päädyssä. Siinä nukuin vauvana kopassani äidin ja isän välissä, sopivasti heidän päänsä tasalla. Nyt olen jo sen verran iso, että laveri olisi liian ahdas ja isä on luovuttanut minulle oman sänkynsä. Isä itse nukkuu parvea vastapäätä olevalla vintillä, jonka pieni suljettu ovi muistuttaa kodikkaalla tavalla satujen pesäkolon oviaukkoa.

Keittiö ja makuuhuone mahtuvat varmaan noin viiteentoista neliöön. Tiiviissä tilassa kuulen kuinka ukki ja mummi kuorsaavat alhaalla tasaiseen tahtiin. Välillä rytmin rikkoo mummin korahdus. Joskus mummi alkaa unissaan huutaa kovaan ääneen epäselvää hätäistä huutoa. Toisinaan epämääräisen mölinän joukosta erottuu sanoja. Joskus mummi huutaa apua. Nyt kuorsauksen rytmikäs hyrinä jatkuu katkeamattomana virtana, jota ukin korahtelu säästää, melkein kuin he laulaisivat.

Siristän silmiäni samalla toivoen, että jostain aivojen uumenista saisin luotua lisää valoa, jotta näkisin ympärilleni. Pimeys kuitenkin muuttuu yhä vain mustemmaksi, mitä enemmän yritän sitä silmilläni valaista. Valun syvemmälle ja syvemmälle kuoppaan, vaikken liiku mihinkään. Nousen istumaan sängylle ja toivon näkeväni alakerran ikkunasta edes

häivähdyksen valoa. Kesä on jo loppumaisillaan ja yön pimein hetki on todella pimeä. Mökki sijaitsee rinteessä keskellä tiheää kuusimetsää, joka syö viimeisenkin valonsäteen ja taittaa hämärän mustaksi.

Voisin paeta upottavaa pimeyttä sytyttämällä valot, mutta valokatkaisin on liian kaukana alakerrassa. Valojen sytyttäminen aiheuttaisi hämmennystä muissa, enkä keksi mitä sanoisin. Kuulen jo korvissani ärtymyksen ja moittivan ihmettelyn ja ajatus ahdistaa vielä enemmän kuin pimeys. Tai ainakin yhtä paljon.

Pohdin kuinka kauan aamua pitää odottaa. Oloani helpottaisi varmasti, kunhan vain näkisin valoa. Kello voisi yhtä lailla olla yksi tai viisi ja olisi se kumpaa tahansa, minuuttikin tuntuu liian pitkältä tähän pimeyteen käärittyinä.

Olen vankina pääni sisällä, tällä hetkellä siellä on vaarallista. En ole turvassa, vaikei mikään ole hätänä. Jokin uhkaa minua. Kuinkakohan kauan ambulanssilla kestää tulla mökille? Löytäisivätkö he perille ollenkaan?

Varovasti tökin vieressä nukkuvaa äitiä hereille.

”Mitä?” äiti kysyy unesta hereille temmattuna.

En osaa kertoa mitä pelkään tai edes onko tämä pelkoa, joten olen hiljaa. Toivon vain, että äiti lukee ajatukseni ja osaa poistaa tämän tunteen.

”Mikä nyt!” äiti toistaa ärtyneesti.

”Emmä tiedä...”, saan jotenkin ulos suustani, sekin on pelkkä ohut vingahdus, ja syyllisyys polt-

taa rintaani. Herätin äidin ihan turhaan, nyt hän on vihainen ja pettynyt.

”No jokinhan sulla on oltava!” äiti tiuskaisee.

”Voidaanko laittaa valot?” kysyn yrittäen kuulos-
taa reippaammalta kuin oikeasti olen, jotta äiti ei
suuttuisi enempää.

”Ei me nyt mitään valoja laiteta, nyt nukutaan!”
äiti ilmoittaa tylästi.

Olen jumissa ja sydämeni alkaa hakata entistä
kovempaa. Kädet hikoavat eikä äiti ymmärrä.

”Mussa on jotain vikaa, jotain on pielessä!” yritän
kertoa toivoen, että äidillä olisi vastaus siihen, mikä
on vialla.

”No pitääkö tässä nyt lähteä jonnekin sairaalaan
selvittämään, että mikä sulla on?” hän kysyy.

”Eei...”, alan uikuttaa hiljaa.

”No niin, käännä sitten kylkeä ja ala nukkua”, äiti
käskee ja kääntyy selin.

”Äiti... mikä mussa on vikana?” ynisen ja yritän
saada hänet huomaamaan, että minähän olen kuole-
maisillani.

Äiti on hiljaa.

Minun pitäisi osata olla reippaampi, mutta olen
niin häpeällisen heikko etten saa ulos edes itkua.
Kaikki on jumissa sisälläni, sekä itku ja pelko että
minä. Uppoan tuntemattomaan pimeyteen.

Kukaan ei auta.

Tammikuu 2018

”Mä en tiedä, mä en tiedä, en tiedä!” Maisa huu-
taa hysteerisesti itkien ja heijaa itseään olohuoneen
lattialla eestaas, jalat puristettuna vasten rintakehää.
Ulkona on pimeää vaikka kello on vasta vähän yli
neljä iltapäivällä. Tuo aikainen pimeys peilautuu
paniikinomaisesti hiuksiaan harovaan teiniin. Mai-
san silmissä on kauhunsekainen katse vaikka juuri
tällä hetkellä en aivan tavoita mikä häntä kauhis-
tuttaa.

”Mä kysyin sulta vaan, että mikä sulle nyt tuli. Kai
sun siihen pitää kyetä vastaamaan, et sä siinä muu-
ten olis tossa tilassa”, koetan pihistä kipeän kurk-
kuni läpi.

Muutamaa päivää aiemmin olin poiminut jostain
itselleni maailmanlopun flunssan. Juuri sen sellaisen,
jossa yönsä nukkuu mieluummin suu auki ja kuolaa
tyynynsä märeksi kuin nielaisee. Särkylääkkeiden
avulla olin onnistunut kampeamaan itseni aamulla
töihin ja sieltä vielä jotakuinkin elossa takaisin
kotiin. Päässä jyskyttää katupora ja korvissa ulisee.

”Et sä voi sanella mun tunteita ja mihin mä kykenen!” Maisa huutaa yhä hysteerisemmin. Hän vaikuttaa olevan hyvää vauhtia lentämässä käenpesän yli ja vielä kauemmas.

Tietenkin voin. Ja arvaa vain kuinka tekisi mieli.

Missä vaiheessa siitä maailman suloisimmasta tyyplistä, jolla on aamuisin takaraivon kohdalla takkupallo ja joka haluaa keskustella dinosauruksista neljältä yöllä, on tullut sen tasoinen ihminen, että en tiedä miten vastata sille ilman, että lisään jo olemassa olevaa kaaosta?

Kirpputorilta hankkimalleni itämaiselle matolle itkemään käpertynyt kolmetoistavuotias tuntuu vieraalta, joka puhuu tavallaan samaa kieltä, mutta jolle sanojen merkitykset ovat jotain aivan toista kuin minulle. Istun matolle tytön viereen.

”Enhän mä voi auttaa sua jos et kerro mikä sulla on!”

Vittu kun kurkkuun sattuu.

Vielä tunti sitten kaikki oli hyvin. Maisa pulputti koulusta palattuaan, kuinka ne teki kemiantunnilla salmiakkia ja miten juuri se yksi kaveri on aivan ”attached” yhteen opettajaan, jolle se lähettelee viestejä ja jonka Instaa se stalkkaa. Ja heti siihen perään, että kuinka Maisa hyppäisi katolta jos tulee vielä yksikin lisätehtävä äikästä. Ja nyt yhtäkkiä on helvetti irti. Se kai alkoi jotenkin siitä kun yritin selittää Maisalle, ettei ole ok uhkailla itsemurhalla vain jos läksyjä on liikaa.

Ilta kuluu, on jo yö.

Muutaman viime tunnin ajan olen yrittänyt lähestyä asiaa kaikista järkevästä kulumista, aivokemiasta ja murrosiän mielialan vaihteluista lähtien. Kaikkeen mitä ehdotan löytyy muka loogiselta kuulostava syy miksei voi tai ole niin kuin ehdotan. Vastaukseksi saan syytöksen henkisestä pahoinpitelystä, mikä saa minutkin epäilemään, että ehdotukseni kännykän pois laittamisesta hieman aikaisemmin illalla on tarpeettoman julma.

”Mä haluan kuolla!” Maisa huutaa ja haroo edelleen hiuksiaan kuin repiäkseen ne päästään. Ei sillä, hiljalleen alan itsekin pitää sitä varteenotettavana ratkaisuna tälle tilanteelle, en vain ihan tiedä kumman hiuksien repimisestä aloittaisin, omieni vai Maisan.

”Sulla on nyt moni asia myllerryksessä hormoneista lähtien”, sanon ja yritän edelleen pysyä niin rauhallisena kuin kaikissa vanhemmuusartikkeleissa opastetaan ja sanoittaa kaoottista tilannetta järkevaksi, koska mitä ilmeisimmin teini-ikäisen kehittyvät aivot eivät siihen itse kykene. Samaan aikaan taistelen omieni kanssa ja käytän ne vähäisetkin järkevän aikuisen rippeet koettaen kampittaa lauseen, joka alkaa sanoilla ”Kun joillain ihmisillä on oikeita-kin ongelmia...”, ennen kuin se tulee ulos suustani.

”Vittu aina ne hormonit! Ei tässä mistään hormoneista oo kyse, et sä tajua, että mä en jaksa enää!”

Maisa nousee istumaan ja huutaa viimeiset sanat aivan lähellä naamaani silmissään uhmakkaan epätoivoinen katse.

Seuraan kuinka se viimeinen järkevän aikuisuuden ripe poistuu sisältäni ja tilalle ilmestyy sokea raivo.

”Et jaksakaan mitään? Sullla on ollu kaikki ihan hyvin! Ei vittu itsemurhaa pohtiva ihminen naureskele ja käyttäydy aivan normaalisti niin, että sen kanssa asuva ihminen ei huomaa mitään erityistä.” huudan ja raivostun samalla lisää tajutessani itsekin, kuinka väärässä olen.

”Sitä paitsi jos sä oikeesti olisit itsetuhoinen”, jatkan, ”sä et julistaisi sitä koko maailmalle kovaan ääneen kuin jotain lottovoittounelmaa!” Tajuan menettäneeni tämän pelin ja nousen lattialta ennen kuin toteutan teinin toiveen ja kuristan sen itse.

Maisa rojahtaa uudelleen kerälle huutamaan. Haluan pois täältä.

”Sä et tajuu!”

Vittu tietäisit vain kuinka todellakin tajuan, huudan mielessäni takaisin, mutta onnistun pitämään suuni kiinni. Maisa ei tiedä kuinka hyvin tajuan ja miksi tajuan, eikä hänen kuulukaan tietää.

Jotten möläyttäisi salaisuutta, joka turpoaa sisäläni yhä pahemmalla paineella, otan kännykän ja alan lukea tänä aikana saapuneita viestejä. Ensimmäinen on yhden huomenna kuvauksiaan aloittelevan viihdeohjelman käsikirjoittajalta.

Sori kun häiritsen tälle illalla, mut ehtisitkö tsekata sen käsiksen vielä ennen aamua, että se on ok?

Toinen viesti on toisen ohjelman vastaavalta tuottajalta.

Kanavalta tuli toive, että toimitettaisi huomenna niille vielä kaksi eri versiota (15 sek ja 25 sek) niistä trailereista. Ohjeistatko leikkaajat että ne tietää aamulla mitä tehdä?

Kolmannesta, leikkaajalta tulleesta viestistä ehdin nähdä vain otsikon kun havahdun takaisin Maisan ulvomiseen.

Mistä mä löydän ne klipit, jotka kuvasitte tiistaina...

Löydän itseni tuijottamasta ulos pimeyteen pää täynnä tyhjää. Olisikin niin, että tyhjiys olisi merkki rauhoittumisesta ja jonkinlaisesta valaistumisesta takaisin aikuisuuteen, mutta ei. Jossain sisälläni jokin pieni vipu on viestejä lukiessa kääntynyt toiseen asentoon, ylivuotoventtiili on lauenut ja äskeisen roihun tilalla on märkä kasa hiiliä. Kylmyyttä ja täysin tavoittamattomissa olevaa ihmissyyttä. Mutta samalla myös salaisuus on painunut takaisin sinne minne se kuuluu, lukkojen taakse, sinne minne jokainen tunnekin katosi.

”Koetahan nyt rauhoittua ja nousta ylös, sitten meet suihkuun, huomenna on kasin aamu ja kello on jo kohta puol yks yöllä”, totean tuon kylmyyden jäädyttämällä äänellä.

Mikään ei tunnu miltään.

”Mä en todellakaan mee huomenna kouluun!”
Maisa huutaa lietsoen itseään yhä mahdottomam-
paan tilaan.

”Menetpäs! Ei toi oo mikään syy jäädä pois”,
totean ilmeettömästi ja tuijotan tyttöä kuin vierasta
eläintä tajuten samalla kivuliaasti, että tässä pitäisi
osata tehdä toisin. Mutta Maisa tarvitsee toimivan
aikuisen ihmisen ja sitä aion näyttellä hamaan tap-
piin asti.

Autopilotilla toimiva mieleni näpyttelee kielelleni
mekaanisia sanoja, joiden pyrkimyksenä on vain rat-
koa edessä oleva ongelma.

”Mitä sä haluat multa?” kysyn. ”Oon yrittäny sanoa
vaikka mitä tässä jo parin tunnin ajan eikä mikään
auta! Mitä mun pitää tehdä että tää loppuu?”

”Kai sun nyt pitäisi tajuta! Sä et ota mun tunteita
tosissaan, torjut vaan ja neuvot ja selität! Mikset sä
oo esimerkiks vaan ottanu syliin?” Maisa huutaa.

Koska en pysty. Jään hiljaisena seisomaan keit-
tiön ovelle.

Tammikuu 2018

”Ota kahvikuppi pois niin mä laitan pöytään liinan, se peittää ton kamalan pinnan.”

Nostan kuppini ja seuraan, kuinka äiti levittää tyytyväisenä eteeni vaaleanvihreillä raidoilla koristellun valkoisen pellavaliinan ja tasoittaa siitä rypyt pois.

”Kato nyt, eiks oo siisti? Mä silitin sen myös. Nyt noi hirveet lommot ei näy ja on muutenkin vähän fiksumman näköistä.”

Pöytä oli ihan hyvä ilman tota rättiä, niiden lommojen takia sen aikoinaan Torista ostin. Tavallaan haluaisin sanoa ääneen, että tykkään siitä sellaisena kuin se on, mutta äidin kanssa on turhaa kinata, joten vaikenen ja tuijotan inhoten liinan hailakkaa ruudukkoa. Suomen kaunein koti, se on varastettu ihan varmasti sieltä. Kuten myös tuo äidin yllä oleva järkyttävä kaapu, graafisen musta ja täysin yhteensopiva äidin geometristen mustasankaisten silmälasien kanssa. Se luulee, että voisi koska tahansa kävellä arkkitehtitoimistoon ja kuuluisi heti joukkoon.

”Kyllä se niin on, että kun silittää, on heti siistimän näköistä, voisit joskus ihan vaatteitakin vähän silitellä. Kai sulla silityslauta on?”

Vastaus jää lorpimaan jonnekin aivojen ja äänihuulten välimaastoon, mutta äitiä se ei tunnu haittaavan. Päinvastoin hiljaisuus pitää sen tiiviimmin kiinni maailmassa jossa ei ole eriäviä mielipiteitä ja sitä kautta myös kaikki maton alle lakaistu pysyy siellä missä sen kuuluu olla, maton alla.

”Muistan kyllä hyvin kun ostin silloin nuorena just tällaisia... samat jutut on taas muodissa”, äiti jatkaa.

Kuume jyskytti päätäni heti aamusta, tai oikeastaan aamuyöstä, jolloin nousin ylös sekavan yön jälkeen. Unessa minun oli matkustettava tänään alkaviin kuvauksiin lentokentältä, missä lähtöportteina toimivat vessanpöntöt. Muistan unessa miettineeni, että mullahan on iso pää, enhän mä niistä mahdu sisään.

Kurkkuni on edelleen vuorattu hiekkapaperilla, jota jokainen nielaisu teroittaa. Eilinen vastuullisen aikuisen teeskenteleminen huutamalla ei parantanut tilannetta.

Ei auta. Jos en mene töihin, joku soittaa kuitenkin vähän väliä ja kysyy mitä tehdään missäkin tilanteessa. Valaisija on kipeänä, kuka otetaan tilalle? Mikä on viimeisin versio käsiksestä? Onko äänittäjän kanssa sovittu yhden ylimääräisen nappimikin

hoitamisesta? Yhdellä esiintyjällä on pikkulapsi mukanaan, kuka sen hoitaa? Esiintyjällä on huoli oman roolinsa painotuksesta, hän haluaa keskustella tuottajan kanssa. Sohvalle potemaan jääminen tuntuu monimutkaiselta ja stressaavammalta kuin paikalle meneminen. Puhelin piippaa jo nyt vaativan oloisena taskussa.

”Ootko miettiny, että tohon ikkunalaudalle vois ostaa semmosen yrttiruukun, sen semmosen mihin saa montaa eri yrttiä...”

Oonko miettiny? Missä välissä minä mietin jotain saatanan viherkasvia, kun en muista edes hankkia hammastahnaa, saati ruokaa.

”Mmm.”

Se on täällä auttamassa, se yrittää vain auttaa, hoen mielessäni, uppoan syvemmälle pellavaliinan kuiturakenteeseen ja koetan häivyttää puhetulvaa hörppäämällä liian kuumaa kahvia toivoen, että se polttaisi kieltäni ja harhauttaisi yrttiruukuista ja pöytäkankaista nousevan kiukun.

Puhelimeen on saapunut viisitoista viestiä ja neljä puhelua. Tulevan reissutuotannon vastaava tuottaja tiedustelee tekstarissaan, onko kuvauksiin mukaan lähtevän kaluston listaus, tullaukseen liittyvä ATA Carnet, jo tehty. Kylmä hiki pistelee hiuspohjaa kun tajuan unohtaneeni lähettää sähköisen hakemuksen. Miten voin mokata tällaisen! Sen takia se kysyikin, varmasti tiesi, etten handlaa.

”Ai niin, sit mä mietin, että jos tohon ikkunan alaosaan laittais semmosen kalvon, niinku suojaaksi. Nyt tuolta kadulta näkee illalla tänne suoraan, ihan kuin olis akvaariossa.”

”Äiti, tää on viides kerros”, saan puristettua lähes nätisti.

”Niin, muttei silti oo kiva että näkee suoraan sisään. Ties ketkä sieltä kättelee. Käyn hakemassa yhden kalvon Jyskistä, siellä oli semmosia ainakin vielä viime syksynä kun laitettiin mökille sinne vessan ikkunaan. Muistatko?”

”Mmh.”

Koen myötätuntoa ikkunaa kohtaan, sekin on äidin mielestä vääränlainen. Vai onko tämä kaikki talon vika? Olisiko sen kuitenkin parempi olla enemmän itä-länsisuunnassa? Silloin ikkunoista ei näkyisi ihan suoraan kadulle. Tiedän, miltä ikkunasta tuntuu. Vaatteeni ovat vääränlaiset, olen valinnut asuinalueen ihan väärältä puolen kaupunkia, työpaikkani on äidin mielestä aivan liian stressaava ja oikeastaan olisi hyvä jos kaikki olisi vähän vähemmän jotain ja enemmän jotain muuta.

Toisaalta sitä minäkin haluaisin, kaikkea vähemmän. Juuri nyt mieluiten ei yhtään mitään ollenkaan.

”Sitten katoin, että siellä on kanssa niitä naulakoita tarjouksessa, sopis tosi hyvin tohon eteisen nurkkaan. Sais takit siihen kätevämmiin kuin tohon

kaappiin. Taidan samalla ottaa Jyskistä verhot tonne makuuhuoneeseen, sielläkin on ihan kuin näyteikkunassa. Ihan kamalaa. Missä pirpana on? Pirpanaa! Tuu hakee katkarapuja!”

”Se on sen huoneessa, tekee läksyjä. Anna sen olla.” Niin sanoessani tajuan, että minäkin olen antanut sen tänään olla. Mutta sehän on halunnut olla rauhassa, eikä minunkaan näin ollen tarvitse puhua mitään.

”*Pirpanaa!* Tuu hakee katkarapuja nyt, mummi toi!” äiti huutaa ja keskeyttää liiat ajatukseni.

Nappaan jälleen yhden Buranan ja kaadan lopun kahvin tiskialtaaseen, juomakelvotonta kuravettä. Kurkkaan kaappiin ja siinä se on. Paketti sitä samaa kitkerää jota ne aina juo. Äiti ilmestyy vierelle ja kurkkaa olkapääni yli.

”Ai niin, ostin tota sulle. Se oli tarjouksessa siinä Lidlin vieressä olevassa K-kaupassa. Heitin sen sun kahvin pois, juot tota vaan. Ei ton parempaa oo. Muista sitten juoda paljon vettä ja ota niitä tyrnejä, toin niitäkin pakastimeen. Mulla ei oo ollut flunssaa vuosikymmeniin kun joka päivä syön niitä.”

Kurppa. Tää on mun koti.

Mutta enhän minä sitä sano. Se loukkaantuisi kuitenkin. Siitä seuraisi pitkä riita koska olen liian herkkä ja tulkitsen väärin kaiken mitä se sanoo. Kyllä aikuisen ihmisen pitäisi ymmärtää, että äitihän yrittää vain parantaa minun elämäni. Kun se ei ole hyvää, sekään.

Sitä paitsi kuka sitten olisi Maisan kanssa kun olen kuvausreissuilla? Jälleen yksi asia mietittävänä ja hoidettavana kaiken sen muun lisäksi, mitä en osaa miettiä tai hoitaa yhtään enempiä. Puun ja kuoren väli on ahtaampi kuin ihmiset yleensä antaa ymmärtää.

”Mä lähden nyt sinne kuvauksiin, tuun sitten myöhemmin illalla. Kattokaa jooko että Maisa on sängyssä viimeistään kymmeneltä, sillä on huomenna kasin aamu. Ja kännykkä pois kasilta!” huikkaan samalla iskälle, joka tekee hiljaa ristikköä olohuoneen sohvalla. Kuten aina äidin monologin aikana. Vuosien varrella olen alkanut huomata ettei se ihan hiljaa ole, koska kulmien kohoaminen ja suun hieman alaspäin kääntyvä oikea reuna tarkoittaa jotain ”tää nyt vaan on tätä” -suuntaista.

”On toikin kun pitää iltaisin mennä töihin ja vielä kipeenä, silloin kun mulla alkoi olla töitä silleen, niin mähän lopetin ja...”

Äidin jupina vaimenee kuulumattomiin Maisan huoneessa, jonne livahdan loputtomalta vaikuttavan, narisevan kommenttiraidan taas alkaessa.

”Miten sulla menee muru?” huikkaan ovelta luonnottoman kevyesti, kuin toivoen keveyden tarttuvan myös häneen.

Pussaan tyttöä väkinäisesti poskelle, se on juuri tullut suihkusta. Sillä on pyyhe kääritynä päähän ja se plärää puhelintaan. Se väistää pusua vaistoten sen väkinäisyyden ja änkeää pois läheltä.

MINÄ OLEN TÄSSÄ!
TEKISI MIELENI HUUTAA,
MUTTA ENHÄN MINÄ VOI.
OLISIN VIELÄ ENEMMÄN
HULLU KUIN NYT.

Riinan lapsuus on taistelua ahdistusta vastaan. Hän ei pysty menemään kouluun eikä osaa selittää miksi. Vanhemmat, lääkärit ja opettajat puhuvat Riinan asioista hänen ohitseensa, tyttö on sekä kaikkien silmätikku että näkymätön.

Aikuisen Riinan on vaikea olla äiti, eikä suhde omaankaan äitiin ole helppo. Riina työskentelee media-alalla, siellä eivät heikot pärjää. Hän on omaksunut ylireippaan roolin tullakseen hyväksytyksi. Kauanko niin voi elää?

Koskettava esikoisromaani lapsen mielen oireilusta pohjaa löyhästi kirjailijan omiin lapsuudenkokemuksiin.

